

днешните аероплани. Ималъ тракиецътъ едно момиче хубаво, хубаво като звезда. То обичало баща си съ чиста и свята детска обичъ и вървѣло подире му като сѣнка.

Тракиецътъ често гледалъ нагоре къмъ небето. Очитъ му се лутали между бистритъ жълти звезди и той думалъ:

— Всичко мога да правя на този свѣтъ, всѣка тайна зная, само едно нѣщо не зная: отъ кжде идатъ звездитъ и какъвъ свѣтъ свѣтува отъждъ синьото небе.

Дълго се чудилъ майсторътъ-магьосникъ, какво да стори, за да се издигне къмъ звездитъ и най-сетне решилъ да си направи криле отъ медъ. Спусналъ се въ мината и отъ сърдцето на земята откъртилъ червена самородна руда. Заключилъ се въ ковачницата и започналъ да кове. Перо следъ перо, за една година той изработилъ две голѣми метални крила. Споилъ крилата съ чудна спойка, за да може всѣко перо да се движи и казалъ на дъщеря си:

— Азъ ще се вдигна нагоре, а ти, чедо, стой тука и ме чакай. Когато се върна, ще ти разкажа за нѣща, които никой човѣкъ не знае.

— Кжде отивашъ, тате? — попитало детето.

— Отивамъ на небето.

— Не ходи, татенце, моля ти се!

— Защо?

— Защото старитъ хора казватъ, че отъ тамъ връщане нѣма.

Майсторътъ се засмѣлъ, цѣлуналъ дъщеря си по челото и размахалъ металическитъ си криле. Дигналъ се нагоре. Въ водитъ на Искъра трепнали крилата му. Птицитъ божии, които летѣли наоколо, се прѣснали уплашени. Цѣлиятъ градъ изкочилъ навънъ, да го гледа. Крилатиятъ човѣкъ отивалъ все по-нагоре и по-нагоре — право къмъ слънцето. Но тогава се случило нѣщо страшно. Когато приближилъ слънцето, спойката, която свързвала меднитъ пера на крилетъ му, се стопила и перата рухнали къмъ земята. Майсторътъ падналъ тъкмо предъ входа на мината и издъхналъ. Тамъ го и погребали. Съкрушено отъ мъка, неговото момиче колѣничило надъ гроба и почнало да плаче. Плакало день,